

Retten, Sagførere, Parter, Vidner eller Synsmænd, Umuligheden af at faa Beviserne rede til den fassatte Tid eller andre saadanne særegne Grunde ere tilstede, eller b) hvor det i Henhold til § 182 undtagelsesvis tillades Parten at føre Vidner eller andre Beviser, som ikke have været angivne i det i § 180 omhandlede Møde.

§ 185.

Bestemmelsen om Sagens Udsættelse kan tages saavel forinden det berammede Retsmøde som i dette selv.

Saavidt muligt bør Udsættelsen dog bestemmes forinden selve Retsmødet.

Som en Følge heraf ere Parterne eller den af dem, som maatte ønske sig Udsættelse, pligtige til desangaaende at henvende sig til Rettens Formand saa betimeligt, at der om Udsættelsen, forsaavidt Retten, hvem Spørgsmaalet ved Formandens Foranstaltning forelægges snarest muligt, maatte indrømme saadan, kan blive meddelt Underretning saavel til Modparten som til de allerede til det berammede Retsmøde indkaldte Vidner og Ekjønsmænd, saaledes at disse kunne undgaa unyttigt Møde. Forsømmelse hermed har til Følge, at det kan paalægges vedkommende Part, naar Modparten eller Vidnerne eller Ekjønsmændene indfinde sig i det oprindeligt til Sagens Forhandling berammede Retsmøde og nedlægge Paastand derpaa, at betale disse en ved Rettens Ekjon bestemt Godtgjørelse for det spildte Møde.

Er det Retten, der uden Begjæring fra Parterne af Hensyn til den selv eller paa Grund af Meddelelser om Forfald for Vidner eller Ekjønsmænd anser det nødvendigt ifølge Bestemmelsen i § 79 at udsætte Sagens Forhandling, har den desangaaende saavidt muligt at meddele Parterne og de af dem opgivne indkaldte Vidner, Ekjønsmænd m. v. Underretning forinden det oprindeligt berammede Retsmøde.

§ 186.

Er der ikke forinden det berammede Retsmøde taget Bestemmelse om sammes Udsættelse, kan saadan Bestemmelse vel, naar Omstændighederne gjøre det nødvendigt, tages i selve Retsmødet, men Parterne maa da, forinden Bevisførelsen begynder, fremsætte deres Begjæring herom, hvad enten den grundes paa, at det ikke naaget al anvendt Flid har været muligt at faa Beviserne rede til den fassatte Tid, eller at stævnte Vidner eller udmeldte Syns- eller Ekjønsmænd med eller uden lovligt Forfald udeblive eller anmeldte Indsigelser eller derpaa, at nye Vidner eller andre Beviser skulle føres, jfr. § 182.

§ 187.

Efter Bevisførelsens Begyndelse udsættes Sagens Forhandling kun, naar Vidner eller Syns- og Ekjønsmænd nægte at bevare Spørgsmaal, og af denne Grund enten Kjendellers Paaanke eller Tvangsmidlers Anvendelse er nødvendig.

Finder Udsættelse Sted, efterat Bevisførelsen er paabegyndt, skal den hele Bevisførelse paany foregaa, og altsaa den allerede stedfundne gjentages til den Tid, Retten berammer til den videre Forhandling af Sagen.

Naar Bevisførelsen og den sig hertil knyttende mundtlige Forhandling udsættes, tilkjendegives det alle Vedkommende, at de skulle møde igjen til den Tid, Retten enten opgiver i selve Retsmødet eller, hvis dette ikke lader sig gjøre, senere nærmere bestemmer, i hvilket Tilfælde der alene bliver i sin Tid at give dem nærmere Meddelelse om Sagens Foretagelse.

§ 188.

Under Bevisførelsen have Parterne at gjentage deres Fremstillinger af Sagens Sammenhæng i det Omfang, som Retten anser for nødvendigt.